

El vent i el cant

En certes obres poètiques escrites en la vellesa sovint tens la sensació que el poeta –gat vell– hi amaga tan subtilment i amb sordina alguna lliçó que et penses que, en cert sentit, o te la perdràs, la lliçó, o potser et penses que ja te la coneixes, i no és cert, i te la perdràs igualment. Com que a més a més, poc o molt, coneixes el poeta i l'admires, llavors la lectura esdevé un plaer reconegut, com un pinyol tot salivat, plaer tot rural, gens aristocràtic. Em pareix que un poeta com Jordi Pàmias canvia poc en el decurs del temps. La poesia l'ha escrit. Quan escriu sobre la Segarra s'escriu a si mateix. Tens la impressió que la seua poesia s'aprimeix, es torna més finament essencial, s'afua una mica com el vent. De manera que quan entres a la casa de la seua poesia ja hi coneixes la cuina il·luminada, les cambres amb finestres, els balcons, les alcoves –potser no tant– i potser el terrat i tot.

Jordi Pàmias, bellament octogenari, ha publicat *La paraula i el cant* sota el signe preeminent de la correcció i selecció sistemàtica dels seus poemes. Potser –ho especulo des de la meua classe plena d'estudiants un matí d'hivern– és l'abundància de temps el que li permet de pensar i calcular el seu volum de poesies.

El temps que a mi em falta per

↓
**JORDI PÀMIAS ÉS UN
 DELS POETES MÉS
 INCOMBUSTIBLES DE LES LLETRES
 CATALANES DELS SEGLES XX I XXI**

rellegir amb calma el seu llibre que, amb ressonàncies maragallianes, és un llibre per ser cantat, per ser declamat, tal com he fet en algunes classes, amb estudiants sords a la poesia. Tant el sentit de les paraules com el sentit dels poemes és bastant perfectament calculat. No hi ha sorpreses. Hi ha reincidències: els homenatges, el paisatge, el sentit espiritual. En alguns poemes –si se'm permet, a *Escola*– el poeta

semblaria que hauria fins i tot calculat el pes ingràvid de les paraules. Ben bé a l'inrevés del que succeeix a l'agora on no es calcula res sinó l'efecte nociu, militar, del llenguatge. No veig cap diferència essencial en l'ús del llenguatge polític i l'ús de les pilotes de foam sinó que els efectes són més immediats i lesius. El llenguatge a l'agora ha esdevingut projectil. A la poesia, mai les paraules són projectils. És un dels efectes socials de l'evident menyspreu públic, i privat, de la poesia. Vull dir que, per a mi, que he anat llegint els seus llibres al llarg del temps, la lliçó més clara és la significació calculada i salvífica del llenguatge, amb els elements socials, de crítica política que sempre hi han estat subtilment presents. Llenguatge i mites no pas pensat per ferir o per ocultar o mentir sinó llenguatge per aclarir, sospesar i suggerir. En cert sentit, salvar, alleugerir.

Em sembla que hauríem de demanar a tota la classe política espanyola que, a partir d'ara, escandissin els seus discursos en versos pentasil·labs, o en tot cas, sempre en art menor i amb rima assonant. Hi sortiríem guanyant.